

De Ster

.....Zoo wie dan zichzelf zal vernederen,
gelijk dit kindeken

(Zie blz. '88)

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang - No. 6

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

A. D. JONGKEES, Redacteur

„Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want der-
zulken is het koninkrijk Gods.“

INHOUD

DE WAARDE VANIEDEREN MENSCHENZIEL	door David O. McKay	83
VAN DE REDACTIE:		
HET KIND		86
DE ZUSTERS-HULP-VEREENIGING		90
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING		92
SONNET	van Albert Verweij	92
DE KLEINE JOHANNES	door Frederik van Eeden	93
VRAGEN VAN PROTESTANTEN		95
VERZOEK AAN DE LEZERS VAN „DE STER“		96

„DE STER“ VAN 1939 WEER COMPLEET.

LAAT OOK DIT JAARGANG WEER
INBINDEN IN LINNEN BAND
MET GOUDEN LETTERS.

Een sieraad voor Uw boekenkast.

N.V. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden
Telefoon 20950 - Giro 79376

DE WAARDE VAN IEDEREN MENSCHENZIEL.

Toespraak van Ouderling David O. McKay van den Raad der Twaalven, gehouden gedurende de 104de halfjaarlijksche Conferentie 6 October 1933.

Beeldmerk
„Herinnert u, dat de waarde van zielen in de oogen van God groot is.” (Leer en Verbonden 18:10).

Deze goddelijke vermaning heeft mij op het onderwerp gebracht, waarover ik heden tot u wil spreken: de waarde van den enkeling.

Indien het waar is hetgeen gezegd wordt, dat het kind het middelpunt van al het bestaande is, dan is de mensch het middelpunt van alles wat op maatschappelijk gebied voorvalt. De mensch is de kostbaarste juweel Gods. Hij heeft de wereld slechts geschapen om daarin Zijn schatten te bewaren. Dat nu is een andere uitdrukking voor de oude waarheid, dat de wereld voor den mensch en niet de mensch voor de wereld geschapen werd.

Ik ben een van degenen, die vast gelooven, dat alle inrichtingen en organisaties in de eerste plaats bestaan, om de rechten van een ieder te eerbiedigen en aan een ieder geluk en karakterontwikkeling te verzekeren. Zoodra organisaties dit doel niet meer nastreven, hebben zij geen reden van bestaan.

„Handelt zoo,” zegt Kant, dat gij in uzelf en in ieder ander persoon de geheele menschheid zoodanig behandelt, als ware zij het doel en niet het middel tot het doel.”

Ten allen tijde waren er menschen, die er behagen in schepden, de persoonlijkheid van anderen op zij te zetten, de rechten der menschen gering te schatten

en hen de gelegenheid en mogelijkheid tot ontwikkeling te onthouden. De waarde, den mensch toegekend, is een goede maatstaf ter beoordeeling van de recht-

David O. McKay

matigheid of onrechtmatigheid van een politiek of een principe, zoolwel in een staat, in een zaak als in een gezin.

De Geweldadel.

Werpt men een langen blik terug op de geschiedenis der wereld met haar verwarrende hoeveelheid van gebeurtenissen en toestanden, dan bemerkt men het voortdurende streven om de rech-

ten van den enkeling meer en meer te verzekeren.

Er zijn tijden geweest, waarin de menschheid onder de heerschappij van ruwe geweldenaren stond. In zulke tijden en omstandigheden ontstonden machts-groepen, zooals de Hunnen, die eens alle volkeren tusschen de Kaspische Zee en de grenzen van China beheerschten. Onder deze macht bestond de massa alleen uit slaven. Alle onderworpen volkeren en stammen waren schatplichtig aan den veroveraar en gedwongen slavendiensten te verrichten. Degene, die weigerde, werd in de gevangenis geworpen of omgebracht.

Er is bijvoorbeeld een tijd geweest, waarin het geheele gebied tusschen de Zwarte en de Middellandsche Zee verwoest werd. Een sprekende getuigenis van de onmenschelijkheid van den mensch tegenover den mensch.

De Geboorteadel.

Eeuwen zijn sedertdien vervlogen en wij vinden later de wereld beheerscht door een geboorteadel. De aanmatiging van deze geweldheerschappij bereikte haar hoogtepunt in de verklaring van den zwakken Koning Jakob VI van Schotland — den lateren Jakob I van Engeland — dat Koningen heerschen, om een hun gegeven goddelijk recht uit te oefenen. Ook onder dezen heerschersvorm was de enkeling, waaruit de massa's waren opgebouwd, alleen een onderdaan, wiens bestaansrecht volgens de opvatting van de heerschende klasse in hoofdzaak daarin bestond, dat hij schatplichtig was en heerendiensten te verrichten had.

Elf jaren lang regeerde Karel I, de zoon van Jakob I zonder Parlement, geheel in tegenstelling met den geest en de letter van de groote Engelsche grondwet. Zijn aanmatigende geweldheerschappij, die alle rechten van zijn onderdanen met voeten trad, leidde ook tot zijn ondergang. En hoeveel heerschers van zijn slag hebben sindsdien het zelfde lot gedeeld? Want ook aan de ergste tyrannie is een grens gesteld en de eeuwige gerechtigheid zorgt daarvoor dat mensenrechten niet ongestraft aanhoudend met voeten worden getreden.

De geldadel.

Intusschen viel ook de geboorteadel en verging. Vele keizers- en koningstronen staan heden ledig. Adellijke titels worden voor geld of eer verkocht. Maar intusschen is in de wereld een nieuwe adel ontstaan, een zich hoog verheffende macht, de „geldadel,” die succes of invloed alleen naar het geld afmeet, dat iemand bijeen heeft gegaard. Onder deze nieuwe ordening der maatschappij bekeerden de groote handels- en industrievennootschappen zich meer om de vraag, hoe de prijzen het best kunnen worden verhoogd, dan om de wijze, waarop de levensstandaard zou kunnen worden verbeterd. Menschen werden gebruikt om geld te maken, in plaats dat het geld gebruikt werd om mensen tot „mensen” te maken. Natuurlijk behoort ten slotte de rijkdom ook den mensch ten goede te komen, maar deze persoonlijke macht moet niet tot voordeel van enkele weinigen worden uitgebuit.

Wij leven in een tijd en in een

wereld die ieder oogenblik haar meening verandert en waarin niets meer vast staat. De menschen zijn aan het einde gekomen met hnn pogingen. Maar bij al de pogingen tot wederopbouw en maatregelen ter verbetering kunnen wij niets beters doen, dan ten allen tijde de goddelijke vermaning voor oogen te houden: „bedenk, dat de waarde van menschenzielen groot is in de oogen van God.”

Einddoel van al het maatschappelijk streven.

Over de vraag, of de enkeling, of wel de gemeenschap het einddoel van alle menschelijke ontwikkeling moet zijn, wordt juist heden veel gestreden. Van het christelijk standpunt uit beschouwd, behoeft men, voor zoover het den mensch betreft, met het antwoord niet te weifelen, de geredde enkeling is het hoogste doel van den goddelijken wil.

Jezus Christus was altijd op het welzijn van den enkeling bedacht. De enkeling tot groepen tezamengebracht, die voor de algemeene welvaart arbeiden, in overeenstemming met de grondstellingen van het Evangelie, vormen het rijk Gods.

Vele van de uitgezochtste waarheden van het Evangelie zijn te voorschijn gekomen uit openbaringen en gesprekken met enkelingen. De boodschap van doop en wedergeboorte kennen wij uit het gesprek tusschen Christus en Nikodemus. Uit Zijn onderhoud met de Samaritaansche vrouw aan de fontein weten wij, dat diegenen die „God willen aanbidden, het in geest en in waarheid moeten doen. Aan Zijn gesprek met Martha en Maria danken wij de belofte: „Ik

ben de opstanding en het leven, die in Mij gelooft, zal leven ook al ware hij gestorven.”

De zorg om de persoonlijkheid van een ieder ging Jezus boven alles. Toen de Farizeeën de vrouw voor Hem brachten, die betrap werd op echtbreuk, zag Christus door haar bevleete ziel de persoonlijkheid, die nog altijd een

„Volgt Mij.”

vonk van hoop bevatte, en Hij ontstak deze vonk tot een helder licht, waardoor een menschenziel verwarmd en tot vertrouwen, misschien zelfs tot rechtschapenheid terug gevoerd werd.

Voor onze Kerk van bijzondere beteekenis.

Voor de leden der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is de waarde van de persoonlijkheid van een ieder van bijzondere beteekenis. Priesterschapsafdeelingen, hulporganisaties, gemeenten, palen, de Kerk zelf — zij zijn allen in het

leven geroepen, om het welzijn van de menschen te bevorderen. Ze zijn alle slechts middelen tot het doel en dit doel is: het geluk en het eeuwig welzijn van ieder kind van God.

Betreffende gemeenten, afdeelingen en hulporganisaties, wil ik hier drie groote middelen aantoonen tot het winnen van zielen voor Christus:

1. Eenieder wordt ingeschreven.
2. Met een ieder moet persoonlijk contact worden gehouden.
3. De enkelen moeten tot groepsdienst tezamen worden gebracht.

Volgens deze drie punten wordt nu reeds in de Kerk gearbeid, maar ze moeten nog meer algemeen opgevolgd en meer werkzaam doorgevoerd worden wanneer ze ten volle aan hun doel willen beantwoorden.

De eerste plicht van onze verschillende organisaties bestaat daarin, ieder persoonlijk die er toe behoort in te schrijven, en niet alleen in te schrijven, maar ook de omstandigheden en verhoudingen te weten, waaronder hij leeft.

De tweede plicht is: persoonlijk contact met een ieder afzonderlijk. Om dit te bereiken zijn wij begonnen in elke wijk van de Kerk bepaalde groepen, bestaande uit de leiders en leidsters der verschillende hulporganisaties, te vormen.

De derde plicht heet dienstbaarheid. Het is niet voldoende te weten, het is niet voldoende om bezoeken af te leggen, want alleen degene die volgens de leer van het Evangelie leeft, zal er den geest van genieten. Degene die de wil van God doet, zal te weten komen, dat dit werk van God is. Dit is een grondwaarheid

voor den groei van den geest.

Heden (1933) hebben wij in de Kerk 3512 afdeelingen met 150.700 ingeschreven mannen en jongens. Behalve dit zijn er 101.876 ambtenaren, leeraren en leerareessen. Wanneer ieder lid van deze groepen, ieder leeraar of leerares slechts één mensch er toe bewegen zou, een beter leven te leiden, en indien gij in uw geheele leven slechts één ziel tot God gebracht zult hebben, hoe groot zal uw vreugde met hem in het koninkrijk van den Vader zijn! „En nu”, zoo gaat de openbaring verder, „indien uwe vreugde groot zal zijn met een ziel die gij tot Mij in het koninkrijk Mijns Vaders gebracht hebt, hoe groot zal uwe vreugde zijn indien gij vele zielen tot Mij zoudt brengen?”

De persoonlijkheid heilig.

Ik doe een beroep op alle leden der Kerk, in het bijzonder op alle leiders en leidsters, leeraars en leerareessen van onze afdeelingen en organisaties, om gezamenlijk er naar te streven het leven der menschen gelukkiger te maken.

Alleen door zich deze moeite te getroosten kan het hooge doel worden bereikt waarvoor de Kerk eens gesticht werd. Laat ons aan de wereld en in het bijzonder aan degenen die ons met argwaan gadeslaan, bewijzen dat ons de persoonlijkheid heilig is en wij deze niet als iets beschouwen, dat men ter wille van gewin mag uitbuiten.

De plicht van den enkeling tegenover de gemeenschap.

Waar ik de waarde van den enkeling hier met nadruk doe uitkomen, wil ik tegelijkertijd ook

vaststellen, dat deze tegenover de gemeenschap zekere plichten heeft. Heden, misschien meer dan in welken anderen vroegeren tijd, verlangt de wereld van den werkgever, dat hij zijn arbeiders en verder personeel niet meer als machines beschouwt, waarmede men geld kan verdienen, maar als levende voelende wezens, die recht en gerechtigheid mogen verlangen. Zoo moet ook de arbeider de rechten van den werkgever eerbiedigen. Ook de burger moet de rechten der regeering erkennen en zoo behooren ook de leden der Kerk de rechten van degenen te achten, die boven hen geplaatst zijn om hen te leiden. Dit is een tijd waarin wij opnieuw zouden moeten vervuld worden met vlamme geestdrift. Aan alle kanten zien we onrust, liefdeloosheid, gierigheid, hebzucht, heerschzucht, zelfzucht, politieke verwildering en verdorvenheid. We zien, hoe de menschen onverschillig zijn, alleen naar plezier uitzien, onwetend en verre ervan om hun leven als een dienst te zien. Alle mogelijke plannen worden geprobeerd, maar niet één is afdoende, ja het succes verdwijnt in omnevelde verten. De zuiver materialistische en den geest verloochenende wereldbeschouwing, die heden in zulk een

groote mate ons denken in beslag neemt, heeft de wereld bijna tot overtuiging gebracht, dat het leven der menschen slechts in een hoeveelheid hem toebehoorende dingen zou bestaan.

De karakter-adel.

Het wordt tijd voor de wereld om het eens met de leerstellingen van Christus te probeeren. De Kerk van Christus is daarom zoo volkomen georganiseerd om haar leden aan te sporen en op te wekken zoodat wij met vertrouwen den dag tegemoet kunnen zien, waarin iedereen rechtmatige kans op ware levensvreugde zal hebben, den dag, waarin de menschen zullen worden beoordeeld naar wat ze zijn en niet naar wat ze hebben. Dan zal de karakter-adel den boventoon voeren in de maatschappij.

De profeet Joseph Smith openbaarde de groote waarde, dat het werk en de heerlijkheid van God daarin bestaat, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven der menschen tot stand te brengen.

Moge de Heere voortgaan ons te inspireeren en aan te sporen om mede te werken tot het bereiken van dit verheven einddoel. Ik vraag het nederig in den naam van Jezus Christus. Amen.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand April.

1 Corinthhe 15:19: „Indien wij alleenlijk in dit leven hopen de zijn op Christus, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen”.

* * *

AVONDMAALSVERS

Dit sacrament vervult de ziel
Met vrede en met rust;
Het maakt de Heil'gen van het doel
Des levens hier bewust.

15 MAART 1940

VAN DE REDACTIE

HET KIND.

En Jezus, een kindeken tot zich geroepen hebbende, stelde dat in het midden van hen. En zeide: Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert, en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan. Matth. 18:2 en 3.

....„INDIEN GIJ U NIET VERANDERT!”....

DEGENEN, TOT wie deze woorden twee duizend jaren geleden werden gesproken, hebben deze waarschuwing ter harte genomen. Zij waren discipelen van Jezus en hoewel later tot Zijn plaatsverangers in de wereld van die dagen gekozen, Judas Iskarioth uitgezonderd, waren zij vóór dien behebt met de fouten en vooroordeelen van hun tijd. Een van deze fouten was hun vergaande minachting van het kind, welke minachting wel sprekend tot uiting kwam bij een gelegenheid, die door Markus in het 10de hoofdstuk wordt aangeroerd. Wij lezen daar: „En zij brachten kinderkens tot Hem, opdat Hij ze aanraken zou; en de discipelen bestrafden degenen, die ze tot Hem brachten. Maar Jezus, dat ziende, *nam het zeer kwalijk*, en zeide tot hen: Laat de kinderkens tot Mij komen, en verhindert ze niet, want derzulken is het koninkrijk Gods.”

Ongetwijfeld zullen de discipelen zich door hun optreden een ernstige berisping op den hals hebben gehaald, die des te meer indruk zal hebben gemaakt, daar zij kort daarvoor een dergelijke terechtwijzing hadden ontvangen, welke voor hen, gezien de geringe plaats, die het kind in hun oogen nog

steeds innam, moeilijk te aanvaarden moet zijn geweest.

Nadat zij onder elkander hadden getwist, wie van hen nu wel de meeste was in God's Koninkrijk, kwamen zij met die vraag tot Jezus. Als antwoord daarop, riep de Meester een kind tot zich en stelde hun dat tot voorbeeld, zeggende: „Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderkens, zoo zult gij in het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.” De discipelen begrepen er niets van. „Wat, een kind werd hun ten voorbeeld gesteld? Die groote, sterke, ervaren mannen, die het leven kenden, zouden die een voorbeeld moeten nemen aan een kind? Ongeloofelijk! En toch was het zoo, de Meester had het gezegd. En niet alleen dat! De groote mannen hadden zich druk gemaakt over de vraag, welke plaats elk van hen in het koninkrijk der hemelen wel zou innemen. Voor hen was het een uitgemaakte zaak, dat zij zulk een plaats waardig waren, hoe dan ook. En nu moesten zij vernemen, dat indien zij zich niet veranderden (*verbeterden* dus) en niet werden gelijk een kind, zij dat koninkrijk niet eens zouden zien! Wij hebben alle reden aan te nemen, dat de

grootte beteekenis van deze waarschuwing pas tot hen begon door te dringen, nadat zij de tweede, waarschijnlijk nog scherpere aanmerking hadden ontvangen en gezien hadden, hoe liefdevol en teeder Jezus de kinderen behandelde, hoe Hij ze in Zijn armen nam en hen zegende.

Deze gebeurtenis moet in de harten der discipelen een totale ommekeer ten opzichte van het kind teweeg hebben gebracht, zoodat zij ook in dit opzicht voorbereid waren op de verheven taak, die zij later zouden vervullen.

De tijd van heden wacht nog op deze ommekeer. Hoevele kinderen van de millioenen, die thans in de Christelijke maatschappij worden opgevoed, gaan 's avonds op de knieën, zooals het kind, dat op den omslag van deze aflevering is afgebeeld? Hoevele moeders zijn er in de wereld van heden, die hun kinderen leeren

bidden? Zeer weinige! Duizenden en duizenden moeders gaan door het leven zonder ooit het voorrecht te genieten hun kind de handen te zien vouwen in vromen eerbied, neer te mogen zien op devoot gebogen hoofdjes en de ontroerende klanken op te vangen van een in kinderlijk geloof gestameld gebed.

En hoevele moeders zijn er die, wetende dat haar kind zijn avondgebed doet, niet naast hem zouden willen nederknielen en te worden even vroom, even vertrouwend en tot onderworpenheid bereid als hij? Ach, als zij maar konden worden gelijk hun kind! Indien gij u niet verandert . . . ! Wat heeft de mensch echter gedaan? Juist het tegenovergestelde! In plaats van zichzelf te veranderen en te worden gelijk een kind, heeft hij het kind veranderd en het gelijk gemaakt aan zichzelf! In plaats van het op te voeden in het geloof in God en in liefde voor zijn naaste, heeft men in sommige landen op het kind beslag gelegd en het vroeg de wapenen leeren hanteeren, waarmede het een ander kind, dat in een ander land woont en een andere taal spreekt, kan dooden.

In plaats van in liefde, heeft men het kind opgevoed in haat, opdat het dooden mogelijk werd.

En toch durft men spreken van een „opgedrongen” oorlog! En toch zijn er menschen die zeggen: „Het is Gods wil!”

* * *

In godsdienstig en zedelijk onderwijs is een druppel inspiratie meer waard dan een zee van geleerdheid.

Voor hen, die altijd alles weet, is het altijd te laat om te leeren.

De Zusters-Hulp-Vereeniging.

Wanneer het voorjaar daar is, begint er overal nieuw leven in de natuur te komen. De boomen dragen reeds knoppen om straks te ontluiken in frissche groene blaadjes. Hier en daar zijn reeds grassprietjes zichtbaar die dichter zullen worden tot een groen tapijt, opgevroolijkt met madeliefjes. Het graan wordt gezaaid voor nieuw voedsel.

In die periode van nieuw leven is op 17 Maart 1842 een organisatie in het leven geroepen door een Profeet van God. Een organisatie die iedere vrouw gelegenheid geeft de kiem die in haar is, n.l. Liefdadigheid, te doen uitgroeien in haar volheid. De vruchten ervan zijn vrede, vreugde en verhooging. De Zusters-hulpvereeniging is het middel voor de vrouw om zich geestelijk en moreel te ontplooiën.

Wij zijn den Profeet Joseph Smith zeer veel dank verschuldigd voor het gevolg geven aan de inspiratie, een organisatie als genoemde te stichten en kunnen dit het best uiten door ons zelf te geven in den dienst van dit veredelend werk.

Als er een verjaardag gevierd wordt, gaan de besprekingen onwillekeurig over de gebeurtenissen uit het verleden en de toekomst.

Laten wij ook met onze gedachten op de 98ste verjaardag der Z.H.V. even terug gaan naar de gebeurtenissen in het afge-loopen jaar.

Het 50-jarig bestaan der Z.H.V. in Nederland hebben wij op grootsche wijze mogen vieren en het doet ons terugdenken aan een

paar genotvolle uren met vrouwen en mannen van elke gemeente in de Nederlandsche Zending.

De maanden Augustus en November vroegen onze bijzondere aandacht. Onze secretaresse (Zr. Dirkmaat) werd van ons weggeroepen.

Het lied door haar gemaakt en de stipte administratie van alle gebeurtenissen in de Nederlandsche Z.H.V. zullen altijd als bewijs dienen van haar groote liefde voor dit werk.

Onze Zendingsraadsvrouw Zr. Murdock en de Zusters Oosterhuis, leden van het Z.H.V.-Hoofdbestuur werden genoodzaakt door het wereldgebeuren naar hun vaderland terug te keeren. Met groote dankbaarheid kunnen wij terug zien op het zoo doeltreffend werk door hen verricht.

De gevoelvolle muziek en zanglessen van Zr. Murdock ontvangen, zullen steeds in onze herinnering blijven. De inspireerende getuigenissen van de Zusters Oosterhuis hebben aansporing gegeven tot beter leven.

Na vele jaren opgeheven te zijn geweest, is in Januari 1940 de Z.H.V. in de Gemeenten Apeldoorn en Leeuwarden wederom gesticht met resp. 6 en 13 leden.

Door middel van dit artikel danken wij allen die tot de oprichting hebben bijgedragen.

De propaganda, ruim een jaar geleden op touw gezet, het ledental van 75000 op te voeren tot 100.000 heeft reeds succes gehad. Het is gestegen tot ongeveer

80,000, waaraan, hoewel in zeer kleine mate, ook de zusters in Nederland hebben medegewerkt. 1 Januari 1939 bedroeg ons ledental 257. 31 December 1939 konden wij 275 boeken.

Hoewel er vooruitgang is in de Nederlandsche Z.H.V., is zij nog maar een klein boompje met enkele takken. Op u, vrouwen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen rust de taak, met de hulp van onze

Vader in den hemel, het zoo te verzorgen dat in de toekomst meerdere takken zullen zichtbaar worden.

Dit door een voorbeeldig godsdienstig leven. De zuivere en onbevleete Godsdienst voor God en den Vader is deze: weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld. Jac. 1:27.

G. Zippro.

* * *

Amsterdamsche Goud- en Groenfeest

Op Maandag 1 APRIL a.s. des avonds 8 uur zal in gebouw KLINKERT, VAN BAERLESTRAAT t/o het Concertgebouw het Goud- en Groenfeest gehouden worden.

De Entreprijs is bepaald op f0.30 voor O.O.V.- en Genealogische leden en f0.50 voor niet-leden, inclusief belasting, terwijl het dragen van GOUD-GROENE STRIK VERPLICHTEND is, welke à f0.05 aan de zaal verkrijgbaar is.

MEN WORDT BELEEFD VERZOCHT IN AVONDCOSTUUM TE KOMEN.
ALLEN ZIJN HARTELIJK WELKOM!!!

O. O. V.

FILMAVOND

Op Donderdag 21 Maart a.s.

des avonds 8 uur precies, zal in de zaal LOOSDUINSCH KADE 11, DEN HAAG een FILMAVOND gehouden worden.

Het programma is als volgt:

1. De oorsprong van de Mississippi.
2. Laurel en Hardy als detectives.
3. Waar het Noorden begint.

De entreprijs is zeer laag gesteld en bedraagt slechts f0.20 per persoon. Komt deze leerzame en genotvolle avond bezoeken en gij zult tevreden huiswaarts. keeren. Programma's verkrijgbaar bij het Haagsche O.O.V.-bestuur.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Overleden.

Den 29sten Februari 1940 overleed Zuster Adriana van Hoek, wed. van Zuilen van de Amsterdamsche gemeente.

Zij was lid van onze kerk vanaf 23 Februari 1909, toen zij gedoopt werd door Ouderling C. A. Wooley. 4 Maart j.l. werd een rouwdienst voor haar gehouden in de vergaderzaal in Amsterdam.

Onze gedachten gaan uit naar hen, die achtergebleven zijn.

Gehuwd.

Te Utrecht werd den 7en Maart 1940 door br. J. Schipaanboord Jr.

het huwelijk ingezegend van Pieter Hendrik Dirkmaat en Alida Ermo.

Wij wenschen het jonge paar Gods besten zegen op hun verderen levenswandel.

Ingezegend.

Te Overmaas werd door Oud. J. J. van der Vaart den 25en Februari 1940 ingezegend: Hendrika Visser, dochter van Jacob Visser en Jacomijntje Troost.

Alexandrina Augusta van Thiel-Berghuis, dochter van Hermanus T. van Thiel-Berghuis en Elisabeth Bachet werd deze maand ingezegend door Ouderling W. N. Smits van de Amsterdamsche gemeente.

* * *

Lannet

van Albert Verweij.

Leg nu uw ziel, dat moede kind, ter rust.
 Het schreit, maar aanstonds is 't in slaap geschreid,
 Als kind'ren plegen; 't wiegje is haar bereid
 Van liefde en 't wiegelied, dat weenen sust;

Geen kind dat schreit is zich al 't leed bewust
 Dat zijn kan, en als 't even nederleit
 Slaapt het en droomt en opent de oogjes wijd,
 En lacht haar pop toe, die het pakt en kust.

O zeg niet, groote man, ik bèn geen kind,
 Of: ik ben wel bewust en heb geen pop,
 waarmee ik spelen kan als 'k wakker wordt;

Want alles is mysterie, o mijn vrind,
 En daaruit staat geen mensch bewuster op
 Dan 't kind, dat na zijn sluimer niets meer schort.

De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

„NU: — gij weet dan toch allen wel, dat wij glimwormen zeer bijzondere wezens zijn. — Ja, ik geloof dat niemand zou durven tegenspreken, dat wij glimwormen het hoogst begaafd zijn van al wat leeft.”

„Waarom? dat weet ik niet,” zeide het konijntje.

Met minachting vroeg de glimworm toen: „Kunt gij licht geven?”

„Nee! dat nu wel niet,” moest het konijntje bekennen.

„Nu, *wij* geven licht! Allen! En wij kunnen het laten schijnen of verdooven naar willekeur. Licht is de beste gave der natuur, en licht geven het hoogste, waartoe een levend wezen komen kan. Zou iemand nog onzen voorrang willen betwisten? Wij mannetjes hebben bovendien vleugels en kunnen mijlen ver vliegen.”

„Dat kan ik ook niet,” bekende het konijntje nederig.

„Door de goddelijke gave des lichts, die wij hebben,” ging de glimworm voort, „ontzien ons ook andere dieren, geen vogel zal ons aanvallen. Alleen één dier, het laagste onder allen, zoekt ons en neemt ons mede. Dat is de mensch, het verfoeilijkst gedrocht der schepping.”

Johannes keek Windekind aan bij dezen uitsval, al begreep hij het niet. Doch Windekind glimlachte en wenkte hem te zwijgen.

„Eens vloog ik vroolijk rond, als een helder dwaallicht tusschen de donkere heesters. En op een eenzaam, vochtig grasveldje, aan den oever van een sloot, daar woonde zij, wier bestaan onaf-

scheidelijk aan mijn geluk was verbonden. Schoon schitterde zij in bleeken smaragd-glans, als zij tusschen de grashalmen rondkroop en machtig bekoorde zij mijn jong hart. Ik vloog om haar heen en deed mijn best door verwisseling van glans hare aandacht te trekken. Dankbaar zag ik, hoe zij mijn groet bespeurde en zedig haar lichtje verduisterde. Sidderend van aandoening was ik op het punt mijn vleugels samen te vouwen en in verrukking op mijne stralende geliefde neer te zinken, toen een ontzaglijk geluid de lucht vervulde. Donkere gestalten naderden. Het waren menschen. Ik nam verschrikt de vlucht. — Zij joegen mij na, en sloegen naar mij met groote, zwarte dingen. Doch sneller dan hun logge beenen droegen mij mijne vleugels.”

„Toen ik terug kwam . . .”

Hier begaf den verhaler de stem. Eerst na een oogenblik van stille aandoening, waarin de drie hoorders eerbiedig zwegen, — ging hij voort:

„Gij kunt het reeds vermoeden. Mijn teedere bruid, — de glansrijkste en schitterendste onder allen, — zij was verdwenen, medegesleept door den boosaardigen mensch. Het stille, vochtige grasveldje was vertrapt en haar geliefd plekje aan de sloot was duister en ledig. Ik was alleen op de wereld.”

Hier haalde het gevoelige konijntje wederom een oor naar beneden om een traan uit het oog te wisschen.

„Sinds dien tijd ben ik ver-

anderd. Ik heb een walg van alle ijdele vermaken. Ik denk alleen aan haar, die ik verloren heb en aan den tijd dat ik haar zal wederzien.”

„Zoo! hebt ge daar nog hoop op?” vroeg het konijntje verheugd.

„Ik heb meer dan hoop, — ik heb zekerheid Daarboven zal ik mijne geliefde wederzien.”

„Maar . . .” wilde het konijntje inbrengen.

„Konijn!” zeide de glimworm ernstig, „ik kan mij begrijpen, dat iemand twijfelt, die in het duister moet rondtasten. Maar wanneer men kan zien, met eigen oogen zien! — dan is elke onzekerheid mij een raadsel. Daar!” zeide het glimwormpje en keek vol eerbied naar den van sterren flonkerenden hemel. „Daar zie ik hen! al mijn vadersen, al mijn vrienden en ook haar, duidelijk stralen, in nog heerlijker glans dan hier op aarde. Ach! wanneer zal ik mij uit dit lage leven kunnen opheffen, en tot haar vliegen, die mij lonkend wenkt? Ach! wanneer? wanneer?”

Zuchtend verliet het glimwormpje zijne toehoorders en kroop weder in het donkere hol.

„Arm schepsel!” zeide het konijntje, „ik hoop dat hij gelijk heeft.”

„Ik hoop het ook,” voegde Johannes er bij.

„Ik vreeser voor,” zeide Windekind, „maar het was zeer aandoenlijk.”

„Lieve Windekind,” begon Johannes, „ik ben heel moe en heb slaap.”

„Kom dan naast mij, ik zal u met mijn mantel toedekken.”

Windekind nam zijn blauwe manteltje en spreidde dat over Johannes en zichzelf uit. Zoo legden zij zich neer, in het geurige

mos op de duinhelling, de armen om elkanders hals geslagen.

„Uwe hoofden liggen wat laag,” riep het konijntje, „wilt ge die tegen mij laten rusten?”

Dat deden zij.

„Nacht moeder!” zeide Windekind tot de maan.

Toen sloot Johannes zijn gouden sleuteltje vast in de hand, vleide zijn hoofd tegen het donzige vel van het goede konijntje en sliep rustig in.

Waar is hij dan, Presto? — Waar is het kleine baasje dan? — Welkeenschrik, wakker te worden in de boot, in het riet — geheel alleen, de baas spoorloos verdwenen. Het was om angstig van te worden.

En loop je hem nu al zoolang te zoeken, onder voortdurend zenuwachtig piepen? — arme Presto! — Hoe kon je ook zoo vast slapen en niet merken dat de baas uit de boot ging? Anders wordt je dadelijk wakker, zoodra hij eenige beweging maakt.

Nauwelijks kon je herkennen, waar de baas aan land was gegaan en hier in de duinen ben je nu het spoor geheel bijster geraakt. Het ijverig snuffelen hielp niet. Welk een wanhoop! de baas weg! spoorloos weg! Zoek dan Presto, zoek hem dan!

Wacht! daar recht voor je, tegen die duinhelling — ligt daar niet een kleine donkere gedaante? Zie eens goed!

Een oogenblik staat het hondje onbewegelijk, en ziet ingespannen in de verte. Dan strekt het op eens den kop vooruit en holt, vliegt met al de kracht van zijn vier dunne pootjes, naar dat donkere plekje op de duinhelling.

Vragen

VAN PROTESTANTEN

Uit „Der Wegweiser.”

1. *Waarom zijn apostelen en profeten altijd nog noodig?*

Nog altijd zijn apostelen en profeten noodig, daar zij als noodzakelijke levensvoorwaarde van Gods Kerk op aarde in haar organisatie moeten worden opgenomen; zij zijn de woordvoerders van God bij het overbrengen van Zijn wil aan Zijn kinderen op aarde.

In Amos, hoofdstuk drie, vers zeven, lezen wij het volgende:

„Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijne verborgenheden aan Zijne knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.”

Aldus zullen wij in alle gevallen, waarin Gods wil moet worden ten uitvoer gebracht ervaren, dat dit door Zijn dienstknechten en profeten hier op aarde geschiedt. Toen Christus Zijn Kerk organiseerde, was het eerste ambt, hetwelk Hij overdroeg, dat van apostel, van wie Hij er twaalf koos. Deze zijn de mannen, die voor het prediken van Christus' Evangelie, aan alle natiën, geslachten en talen der aarde verantwoordelijk zijn.

2. *Hoe kan Uw Kerk beweren op moderne openbaring te zijn gegrondvest, terwijl deze met Johannes den openbaarder een einde nam?*

Openbaringen hielden met Johannes niet op. Voor het geval, dat men zich hier op de plaats in het Boek der Openbaringen

beroept, waar staat, dat niets van de woorden van het boek mag worden weggedaan, noch daaraan toegevoegd, moet men wel bedenken, dat deze woorden alleen op dit bijzondere deel betrekking hebben, het Boek der Openbaringen n.l. en niet op alle andere boeken en ook niet op toekomstige openbaringen. Men komt zoowel met de Schrift als met de rede in conflict, wanneer men aanneemt, dat de hemelen voor tijd en eeuwigheid zijn gesloten.

De meening, dat Johannes de Openbaarder de laatste is geweest, die openbaringen ontving is onjuist, daar zij in tegenspraak is met Gods eigen uitspraak in Amos 3:7.

3. *Waarom ontvangt Uw Kerk de openbaringen niet meer in zulk een aantal en omvang als in de dagen van Joseph Smith?*

De organisatie en grondvesting van de Kerk van Christus werden door den profeet Joseph Smith geopenbaard. De kerk ontvangt ook heden nog openbaringen door haar profeten voor de leiding en het welzijn van de kerk. De grondslagen, zooals deze in het Boek van Mormon, in Leer en Verbonden en in de Paarl van Groote Waarde zijn vervat, vormen het fundament voor de leden der Kerk. Het zou overbodig zijn, als God dergelijke grondslagen voor Zijn kinderen herhaalde. Wat Hij echter door Zijn dienstknechten,

de profeten heden ten dage openbaart, zijn dingen, die voor het welzijn der kerk dienen: Waarschuwingen, onderrichtingen voor problemen uit het dagelijksch leven. Wij gelooven, dat Hij nog vele groote en belangrijke dingen met betrekking tot het Godsrijk zal openbaren.”

4. Ik geloof niet, dat de Kerk van Jezus Christus een wederoprichting behoefde, want het verlossingsplan van Christus was voor de menschen in den vorm der Heilige Schrift sedert het werk van Christus op aarde aanwezig. Hoe kunt gij nu beweren herstellere van het Evangelie te zijn, terwijl de protestanten het sedert eeuwen predikten?

Wij beweren niet wederoprichters van een godsdiens te zijn, die door de Protestanten sedert eeuwen wordt gepredikt. In tegendeel: wij beweren goddelijke volmacht te hebben ontvangen, welke noodzakelijk is

om te kunnen prediken en de verordeningen van het Evangelie van Jezus Christus te bedienen, zooals in de Heilige Schrift wordt verklaard en niet zooals deze door niet-geïnspireerde mannen in de tegenwoordige wereld worden verkondigd. Wij weten ook, dat de Bijbel sinds den tijd van Christus op aarde is en dat hij sedert eeuwen in handen is geweest van menschen, die hem wilden bestudeeren. Voor ons is dit echter geen bewijs, dat de menschheid de daarin vervatte leerstellingen heeft begrepen.

Paulus zeide, dat een valsche leer na zijn heengaan onder de menschen zou worden verbreid. (Handelingen 20 : 29 - 30). Een bewijs voor de vervulling dezer profetie is wel hierin te vinden, dat de vele religieuse denkers de kerk, waartoe zij behoorden, hebben verlaten, om iets op te bouwen, dat zij voor beter hielden, hiermede openlijk het afvallig karakter erkennende, welk hun kerk aankleefde.

Verzoek aan de lezers van „De Ster.“

Teneinde vertraging te voorkomen, wordt den lezers vriendelijk verzocht alle mededeelingen of verzoeken aangaande abonnementen of zendingen van abonnementsgelden te richten aan de Nederlandsche Zending, Laan van Poot 292, Den Haag, aangezien de administratie daar wordt gevoerd.

Alleen de redactie berust bij ondergeteekende

A. D. Jongkees.

Wie aan lichtgeraaktheid lijdt, loopt kans iederen dag de gevolgen van die kwaal te ondervinden.